

Abram op oorlogspad
Ds. A. Schot

Zingen: Psalm 89:19
Schriftlezing: Genesis 14:1-17
Zingen: Psalm 18:9 en 10
Zingen: Psalm 27:1 en 2
Zingen: Psalm 9:3 en 4

Gemeente, de tekstwoorden waarbij we u met de hulp des Heeren een ogenblik willen bepalen kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, Genesis 14 daarvan de eerste zestien verzen. Genesis 14:1-16, waarvan we nu alleen de verzen 14 tot en met 16 aan u voorlezen:

Als Abram hoorde dat zijn broeder gevangen was, zo wapende hij zijn onderwezenen, de ingeborenen van zijn huis, driehonderd en achttien, en hij jaagde hen na tot Dan toe. En hij verdeelde zich tegen hen des nachts, hij en zijn knechten, en sloeg hen; en hij jaagde hen na tot Hoba toe, hetwelk is ter linkerhand van Damascus. En hij bracht alle have weder; en ook Lot, zijn broeder, en zijn have bracht hij weder, alsook de vrouwen en het volk.

We schrijven onder dit Schriftgedeelte: *Abram op oorlogspad*. We letten op een drietal gedachten:

1. De aanleiding die hem dwingt;
2. De tactiek die hij gebruikt;
3. De zegen die hij ervaart.

We willen stilstaan bij: *Abram op oorlogspad*.

1. De aanleiding die hem dwingt, de verzen 1 tot en met 13;
2. De tactiek die hij gebruikt, de verzen 14 en 15;
3. De zegen die hij ervaart, vers 16.

1. De aanleiding die hem dwingt

Gemeente, Genesis 14 is een hoofdstuk vol met namen. We hebben veel onbekende namen gehoord, moeilijke namen. Toch staat er niets voor niets in de Bijbel, ook dit hoofdstuk niet. Wat hier wordt beschreven is de oudste en de eerste oorlog die uit de geschiedenis bekend is. Het is de eerste oorlog beschreven in het Woord van God, en ook de oudste oorlog die uit de geschiedenisboeken bekend is. Waarom is dit allemaal zo beschreven? Wat moeten wij met al die vreemde namen? Wel, in de eerste plaats is het een historisch document. Hier wordt gedaan aan geschiedschrijving, net als in Lukas 2 waar de geboorte van de Heere Jezus geplaatst wordt in het geheel van de geschiedenis van die dagen. 'En het geschiedde in die dagen dat er een gebod uitging van den keizer Augustus, dat de gehele wereld beschreven zou worden.' Waarom moeten wij dat allemaal weten? Wel, om te zien dat de gebeurtenis in Bethlehem in een historische context staat. Het is echt gebeurd. Zo is het ook met de geschiedenis van Abram. Wij kunnen het leven van hem dateren. Abram is niet een legendarisch figuur, maar Abram heeft echt geleefd. Hij heeft echt het land Kanaän van de Heere gekregen. Abram heeft echt gestreden. Daarom is het gedateerd. Maar dat niet alleen. We staan hier niet om een geschiedenisles te geven. Het is ook een geestelijk document. Want dit hoofdstuk vertelt ons ook van Gods leiding in het leven van Zijn volk. De Heere zet Zijn volk op deze wereld. Abram in zijn tijd ervaart al iets van de

gistende volkerenwereld rondom hem. De onrustige wereldzee waar het scheepje van Gods volk over heeft te varen. Abram kan niet zeggen dat hij niets te maken heeft met de wereldpolitiek, want hij is er zelf bij betrokken. Genesis 14 leert ons dat de wereldgeschiedenis wordt bestuurd vanuit de hemel. Daar heeft de Heere een bedoeling mee. Ook al kunnen de mensen dat misschien op dat ogenblik niet altijd overzien. Zo is het ook met de ingrijpende gebeurtenissen heden ten dage in het Midden-Oosten. De Heere regeert vanuit Zijn hoge hemelwoning.

We lezen in vers 1 van vier koningen van verschillende steden. Steden hadden in die tijd een eigen koning. In onze tijd heeft een stad een burgemeester. Deze steden waren een soort 'landjes' op zich, zou je kunnen zeggen. Het waren stadsstaten. Die stadsstaten hadden een eigen koning. Natuurlijk konden ze niet op zichzelf bestaan. Daarom sloten ze onderling bondgenootschappen met elkaar. De vier koningen uit vers 1 zijn het machtsblok waar Abram mee te maken had in die dagen. Het zijn koningen uit Mesopotamië, uit het huidige Irak en uit het huidige Turkije. Ze kwamen uit het noordoosten. Onder Kanaän, het land dat de Heere aan Abram beloofd heeft, ligt de wereldmacht Egypte. Daar zit Kanaän precies tussenin. Heel vaak wordt de wereldstrijd in dat kleine land, in Kanaän uitgevochten. Voortdurend is daar de botsing van de machten van deze wereld. Dat de Heere nu Zijn volk juist zo'n landje gegeven heeft, op zo'n gevaarlijke plaats, waar het altijd onrustig is en waar het in het nieuws altijd over gaat! Hoe vaak horen en lezen we niet over het Midden-Oosten. Toch is dat niet nieuw. Dat was ook al zo in de dagen van Abram. Vier koningen vormen een machtsblok. Tegenover die vier koningen staan vijf andere koningen. Dat zijn de vijf koningen waar Abram ook deel van uit maakt. Deze vijf koningen zijn reeds onderworpen. Kedor-Laómer heeft hen al onder de voet gelopen. Waarom zou hij dat gedaan hebben? Wel, om een buffer te hebben tegenover Egypte. Hoewel dat niet de enige reden is. Het is wel een heel belangrijk centrum rondom Sittim. Daar lopen de handelsroutes naar Egypte bijvoorbeeld. Dus strategisch en economisch is dit erg belangrijk. Kedor-Laómer heeft niet voor niets deze gebieden onderworpen. Ze moeten hem gehoorzaam zijn en veel belasting betalen. Dat zal voor Lot wel een flinke tegenvaller geweest zijn. Hij dacht dat Sodom het paradijs was. Het zag er allemaal zo schoon uit in de vlakte van de Jordaan. Maar hij had misschien helemaal niet in de gaten dat ze eigenlijk onderworpen waren aan Kedor-Laómer.

Wat is er gebeurd? Wel, de koning van Sodom en ook enkele andere koningen die met hem een bondgenootschap hadden gesloten zijn niet langer van plan om de belasting te betalen. Dat hebben ze twaalf jaar gedaan. Ze hebben twaalf jaar Kedor-Laómer bediend. Twaalf jaar lang zijn de karavanen met tarwe en vruchten naar Kedor-Laómer gegaan. Dat was de belasting die ze moesten afdragen. Maar ze willen het niet langer. Ze gaan zich ertegen verzetten. Ze voegen zich samen, zo lezen we, in het dal Siddim, dat is de Zoutzee. Zo is deze plaats gaan heten na de verwoesting van Sodom en Gomorra. De vijf koningen vallen dus van Kedor-Laómer af. Maar die neemt dat niet. Hij komt met drie koningen tezamen in de richting van de afgefallen vorsten. In de verzen 5 tot en met 7 leest u de route die het leger van Kedor-Laómer heeft afgelegd. U ziet dat ze allerlei inwoners van het land – inheemse volken – hebben onderworpen. De ene stad na de andere lopen ze onder de voet. Het is een welgeslaagde rooftocht die hier wordt beschreven. Onder de steden die worden aangevallen – u kunt dat lezen in de kanttekeningen – waren sterke helden, zoals de Refaïeten en de Emieten. Jongens en meisjes, er waren dus zelfs reuzen onder volgens de kanttekenaren. Dat was een flinke tegenstander. Maar Kedor-Laómer en zijn bondgenoten schakelen de een na de ander uit.

Waarom zullen ze dat gedaan hebben voordat ze de koning van Sodom aanvallen? Wel, als ze deze inheemse inwoners hebben onderworpen, kunnen die zich in ieder geval niet meer aansluiten bij de vijf koningen. Dat is dus oorlogstactiek. Nu ze die hebben onderworpen,

komen ze tot hun doel om de koning van Sodom en de koning van Zeboïm en de koning van Bela en de koning van Zoar en zijn bondgenoten uit te schakelen. Die liggen daar gezamenlijk te wachten, want ze begrijpen wel dat het tot een aanval komt in het Zoutdal.

Het is een strijd van vier koningen uit het noorden tegen vijf koningen uit het land Kanaän. Dus Kedor-Laómer heeft wel een machtige vijand tegenover zich.

Niet voor niets zijn ze naar het dal van Siddim gegaan. Want Siddim ligt vol met lijmputten. Dat zijn putten waarin een soort pek, een soort asfaltachtige vloeistof zit. De bedoeling van de vijf koningen is natuurlijk geweest om die vier koningen in de val te laten lopen, zodat ze in die putten terecht zouden komen en daarin zouden omkomen. Maar het gaat heel anders dan ze gepland hadden. Niet de vier koningen met hun legers komen in de putten terecht, maar ze komen er zelf in terecht! De koning van Sodom sterft in een van die lijmputten. Ook anderen vallen daar. En die overblijven, vluchten de bergen in zodat de vier koningen alles kunnen meenemen wat ze hebben willen. Alles wat los en vast zit wordt meegenomen naar Mesopotamië. Niet alleen de bezittingen, maar ook de inwoners zelf. Zij worden krijgsgevangene gemaakt. Ook Lot, zijn vrouw en zijn kinderen worden weggevoerd. Wat verschrikkelijk. Waarom gebeurt dit allemaal? Waarom laat de Heere dit toe? Wel: 'Heilig zijn, o God, Uw wegen.'

De Heere heeft in de weg van Zijn voorzienigheid meerdere bedoelingen met deze oorlog. In de eerste plaats om Sodom en Gomorra, Adama en Zeboïm te waarschuwen. Dit zijn namelijk de vier steden die straks met de grond gelijk gemaakt worden. Alleen de koning van Zoar is erbij. Dat is de enige plaats die op de voorbede van Lot straks gespaard zal blijven. We zouden kunnen zeggen: Dit is voor Sodom, voor Gomorra, voor Adama en Zeboïm een laatsteroepstem. Deze aanval en de verlossing door Abram is een sprake van God. Want we hebben gehoord dat de inwoners van Sodom boze lieden waren. Het waren zondige mensen. Zij maakten zich rijp voor het oordeel. Maar ... niemand gaat ongewaarschuwd naar de eeuwigheid. De Heere heeft in deze oorlog een roepstem doen komen tot de goddeloze wereld. Hij heeft hen toegeroepen: 'Bekeert u, bekeert u, want waarom zoudt gij sterven en verloren gaan?'

In het bijzonder is dit een roepstem voor Lot. Want er staat in vers 12: 'Ook namen zij Lot, den zoon van Abrams broeder, en zijn have, en trokken weg.' Lot woont inmiddels in Sodom. Het lijkt zo'n klein verschil te zijn. Eerst woonde hij bij Sodom. Inmiddels is hij in de stad gaan wonen. De zonde is een hellend vlak. Nu bezoekt de Heere de zonde van Lot. Lot zocht het paradijs op aarde, maar de Heere laat hem zien dat het paradijs hier op aarde niet is. Alles wat Lot heeft, is maar heel betrekkelijk. Het wordt zo meegenomen. 'Vergadert u geen schatten op de aarde, waar ze de mot en roest verderft, en waar de dieven doorgraven en stelen. Maar vergadert u schatten in den hemel, waar ze noch mot noch roest verderft, en waar de dieven niet doorgraven noch stelen.' Dat moest Lot nog veel meer leren. De Heere wilde niet alleen de wereld waarschuwen, maar Hij wilde ook Zijn kind wakker schudden die in slaap was gevallen.

Wat moet dat voor Lot geweest zijn om meegevoerd te worden naar Mesopotamië, de plaats waar de Heere hem vandaan gehaald had. Hij werd teruggevoerd in de richting waar hij vandaan gekomen was. Dat is een sprake geweest voor Lot. Hij was krijgsgevangene. Als je krijgsgevangene bent, staat het er meestal niet best met je voor. Zoals vandaag degenen die gevangengenomen zijn door Hamas verschrikkelijke dingen moeten doorstaan, zo was het ook toen al.

Dan komt er een boodschapper bij Abram, de Hebreër. Zo wordt hij hier voor het eerst genoemd. Hij is een nakomeling van Heber. Heber was een Semiet, dus hier wordt de nadruk gelegd op de Joodse afkomst van Abram. Abram woonde bij Hebron. Op zeker moment komt er een boodschapper die vertelt wat er in de Jordaanvallei allemaal is gebeurd. Misschien was het een inwoner van Sodom die wist dat Lot en Abram familie van elkaar waren. Deze man

vertelt het verhaal van de verschrikkelijke wereldgeschiedenis in die dagen. Het waren machtsblokken die tegen elkaar opstonden. Er vond verwoesting plaats door roofzucht. In dat alles leven ook Abram en Lot. Dat is de aanleiding die Abram op oorlogspad dwingt. We gaan naar onze tweede gedachte:

2. De tactiek die hij gebruikt

‘Als Abram hoorde dat zijn broeder gevangen was.’ Lot was toch niet de broeder van Abram? Hij was toch zijn neef? Inderdaad, maar hij noemt hem zijn broeder, want het zijn nog altijd geestelijke broeders. Hier kunt u zien dat Abram niet haatdragend is. Was hij dat geweest, dan had hij gedacht: Lot, u moet het zelf maar uitzoeken. U hebt zelf deze keus gemaakt. Deze keus heeft rampzalige gevolgen, maar ja, zo gaat het met mensen die God verlaten. ‘Wie God verlaat, heeft smart op smart te vrezen.’ U moet het nu zelf maar uitzoeken. Ik ga er mijn vingers niet aan branden. Spreekt Abram zo? Nee, hij is vervuld met de ware, christelijke liefde. Er staat: ‘Zo wapende hij zijn onderwezenen.’ Hij kan niet afzijdig blijven. Niet dat hij roofzuchtig is. Abram is niet uit op oorlog of op bezittingen. Hij wil straks helemaal niets hebben. Maar hij is bewogen met het lot van zijn broeder Lot. ‘Zo wapende hij de onderwezenen.’

Wie zijn dat? Dat zijn zij die door Abram onderwezen zijn. Waarin? In Gods Woord. Dat was toen nog wel niet beschreven, maar het woord dat de Heere tegen Abram had gesproken, daarin onderwees hij. Abram zal verteld hebben waar de Heere hem vandaan gehaald had en wat de Heere hem beloofd had. Hij zal hen onderwezen hebben in de godsdienst. Toch wordt dat hier niet bedoeld. Met de ‘onderwezenen’ wordt hier bedoeld dat er een groep mannen was, jonge mannen, die Abram van jongs af aan heeft onderwezen in het hanteren van de wapens. Abram had een leger. Hij was de eerste legeraanvoerder. Abram was de eerste Joodse generaal, zouden we kunnen zeggen. Daarin zien we de nuchterheid van Abram. Hij had kunnen zeggen: De Heere heeft mij dit land beloofd, dus ja, dat zal ik dan wel krijgen. We zien wel hoe het gaat. Maar zo handelt Abram niet. Hij heeft terdege beseft dat hij ook een eigen verantwoordelijkheid had en dat hij stond in het midden van de volkerenzee van die dagen, die het ook op hem en het beloofde land hadden gemunt. Daar heeft hij rekening mee gehouden. Hij had een klein legertje, want het oorlog voeren stond in die dagen nog in de kinderschoenen natuurlijk. Dat is niet te vergelijken met onze dagen. Abram had slechts een legertje dat hem en het land moest beschermen.

U moet Abram in deze geschiedenis zien als degene aan wie de Heere het land had beloofd. De machthebbers waren – ook toen al – uit op het bezit van dát land. Daarom is deze oorlog in zekere zin al een heilige oorlog. Er zit iets achter. De vorst der duisternis zit erachter! Want in dit land gaat de Messias geboren worden. In dit land zullen de wonderen Gods plaatsvinden. Daarom zal satan er alles aan doen om dat te verhinderen.

Abram voelt zich geroepen om de strijd aan te gaan. Hij gaat niet alleen. Wie gaat er met hem mee? In de eerste plaats gaat de Heere met hem mee. Sommige mensen menen dat je geen oorlog mag voeren. Pacifisten wijzen alle geweld af. U zult begrijpen, oorlog voeren om je eigen land te vermeerderen is uit den boze. Maar oorlog voeren om zichzelf te beschermen is noodzakelijk. Abram is niet zomaar deze oorlog begonnen. We lezen in vers 22 dat hij zijn hand heeft opgeheven tot de Allerhoogste Die de hemel en de aarde bezit. Abram heeft eerst gebeden. Hij heeft zijn hand tot de Heere opgeheven. Ik hoop dat Netanyahu dat ook gedaan heeft. Abram strijdt geen wraakstrijd, maar een heilige strijd. Het is een geloofsstrijd. Anders had hij het nooit opgenomen tegen de vijanden uit het noorden.

De vier koningen die inmiddels al zoveel hebben onderworpen zijn zeker met tienduizend mannen geweest zijn. Hoe groot is het legertje van Abram? Dat is een heel klein legertje. Hij heeft slechts ruim driehonderd mannen. Als Abram deze strijd niet door het geloof had aangeboden, had hij het nooit gedaan. We zouden zeggen: Dat was gedoemd om te

mislukken. Maar ... eerst heeft hij de Heere aangeroepen. Daarna heeft hij zijn onderwezenen bijeengeroepen. De reservisten van die dagen. Hij heeft hen bijeengeroepen om zijn familie te beschermen. Een klein legertje ... driehonderdachtien soldaten. Een Gideons' legertje zouden we zeggen. Inmiddels heeft satan veel meer verstand in het oorlog voeren en is het oorlogstuig ook niet meer te vergelijken met wat het toen was. Abram had een geweldige tegenstander tegenover zich die hij moest verslaan. Menselijkerwijs gesproken was dat onmogelijk.

Wie gaan er nog meer met hem mee? Drie bondgenoten: Aner, Eskol en Mamre. Waren dat ook kerkmensen? Waren dat ook mensen die het geloof van Abram deelachtig waren? Ik denk het niet. Ik vermoed dat dit wereldse vorsten zijn geweest. Maar Abram heeft beseft dat hij – in het staan in deze wereld – zich niet in een klooster kon opsluiten. Dat hij ook zijn verstand moest gebruiken. Hij werkte samen met wereldse bondgenoten waar hij tussen woonde, die zich bij hem aansloten.

‘En hij jaagde hen na tot Dan toe.’ Dat is indrukwekkend, want Mamre ligt in de buurt van Berséba. Berséba ligt bij de Negev woestijn, in het zuiden van Kanaän. Dan ligt helemaal in het noorden. Het hele land Kanaän ligt tussen Dan en Berséba. Dus Abram is hen met zijn leger achternagegaan over een afstand van tweehonderd kilometer. Van Mamre tot Dan toe! Het gebied van Kedor-Laómer ligt in het oosten. Waarom is Abram dan niet gelijk naar het oosten gegaan? Hoe is Abram het land binnengekomen? Precies, hij is ook via het noorden het land binnengekomen. Waarom? Omdat in het oosten de Syrische woestijn is. Abram kon nooit regelrecht naar het gebied van Kedor-Laómer. Hij moest om de woestijn heen. Dat was een enorme afstand.

‘En hij verdeelde zich tegen hen des nachts, hij en zijn knechten.’ Abram gaat heel listig te werk. In de eerste plaats valt hij hen aan in de nacht, als het donker is. Het is op een moment dat Kedor-Laómer het helemaal niet verwacht. Hij overvalt zijn vijand. In de tweede plaats verdeelt hij zijn leger. Hij verdeelt hen des nachts. Waarom doet hij dat? Dat doet hij om Kedor-Laómer niet van één kant aan te vallen, maar zoals Israël op dit moment een actie voorbereidt ter land, ter zee en in de lucht, dus van alle kanten. Zo heeft Abram in zijn tijd ook de vijand van verschillende kanten aangevallen. Men zegt wel dat Cromwell zijn oorlogstactiek van Abram heeft afgekeken, én van de andere oorlogen die gevoerd zijn in het Oude Testament. Men zegt dat ook Napoleon zich voor zijn wijze van oorlogsvoeren hierdoor heeft laten beïnvloeden. Abram had er verstand van. Hij was listig, maar dat moest ook wel. Hij was voortdurend in gevaar.

Dus, drie dingen vallen op. In de eerste plaats heeft Abram een eigen leger, ondanks de belofte die de Heere hem gegeven heeft. Hij heeft een eigen verantwoordelijkheid. In de tweede plaats heeft hij bondgenoten. Hij beseft dat hij dit niet alleen kan én hoeft. In de derde plaats gebruikt hij tactiek, oorlogstactiek, die de Heere heeft gezegend. Anders was Lot meegevoerd naar Mesopotamië en blijvend slaaf geworden. Dát wilde de Heere niet. Wat kunnen wij hieruit leren? Wel, de belofte van het genadeverbond omvat het land der ruste. Dat belooft de Heere aan Abrams geestelijke zaad. Daar hoeven jullie niet aan te twijfelen, jongens en meisjes. Gods kinderen komen in de hemel. Al komt heel de wereld daaropaf. Het aardse land Kanaän, nee, daar zullen niet al Gods kinderen komen. Maar Kanaän was een afschaduwing van het hemelse Kanaän. De belofte heeft een diepere vervulling. Het zou arm zijn als de belofte van het genadeverbond zou opgaan in het aardse Kanaän. De diepere vervulling ligt echter in het hemelse Kanaän. Dáár komt Gods volk. Honderd procent zeker.

Ze hebben echter ook een eigen verantwoordelijkheid. Zij moeten met verstand strijden tegen de driehoofdige vijand, de zonde, de duivel en de wereld. Ze moeten strijden tegen hun eigen vlees. Die geestelijke strijd moet met beleid gevoerd worden. Laten we bedenken dat de duivel heel veel ervaring heeft inmiddels. De vijanden van Israël hebben ook heel veel

ervaring. Men staat er in Israël van te kijken dat het Hamas gelukt is om ervoor te zorgen dat al die voorbereidingen zo geheim gebleven zijn. En dat er geen waarschuwingssignalen zijn afgegaan. Hoe kan het zijn dat de vijand zoveel weet? Wel, ze hebben heel veel ervaring opgebouwd in de afgelopen tijd. Dat vraagt andere tactieken. Zo heeft ook de duivel heel veel ervaring opgebouwd. Die strijd staat niet meer in de kinderschoenen. Dat vraagt van u, kinderen des Heeren, dat u zich zult verdiepen in die strijd. Hoe moeten wij de duivel, de wereld en ons eigen boze hart bestrijden? Met verstand. Dat heeft Abram ook gedaan. Hij sloeg hen. 'Hij jaagde hen na tot Hoba toe, hetwelk is ter linkerhand van Damascus.' Kedor-Laómer, die tientallen volksstammen had onderworpen, die één grote overwinningstocht had gehouden (zie vers 5 tot en met 7), die reuzen onder de voet liep, moet nú vluchten voor dat kleine legertje van Abram. De koningen uit het oosten hadden met alles gerekend. Ze hadden alles ingecalculeerd, anders waren ze niet gekomen. Maar er was één ding waar ze niet mee gerekend hadden. Dat was met Abram. Dat was met de belofte en met het Woord van God. Eén ding weet ik, de Heere wint het altijd. Als u God aan uw kant hebt, is de strijd van de vijand altijd gedoemd te mislukken.

Waarom ontstaat dan die strijd? Dat hebben we gezegd: Lot moest een les leren, net als al Gods kinderen. Daarvoor gebruikt de Heere de wereldgeschiedenis. Sodom moest gewaarschuwd worden, maar het is toch indrukwekkend dat vijf legers in beweging moesten komen om ten diepste Lot te waarschuwen. Daar ging de roep vanuit: 'Lot, je komt uit Mesopotamië, maar als je hart blijft liggen in Sodom word je teruggevoerd naar Mesopotamië. Lot, dit leven kan niet met genade gepaard gaan. Bekeer je toch tot de Heere.' Lot was een kind van God, maar een dagelijkse bekering was en is nodig. De tactiek die hij gebruikte, dat was onze tweede gedachte.

Voor we naar onze derde gedachte gaan, zingen we eerst Psalm 27 de verzen 1 en 2:

God is mijn Licht, mijn Heil, wien zou ik vrezen?
Hij is de HEER', Die hulp verschaft in nood;
Mijn Levenskracht; 'k heb niet vervaard te wezen;
Hij is 't, Die mij beveiligt voor den dood.
Wanneer de macht der bozen sloeg aan 't woên,
En aanrukt', om zich met mijn vlees te voên,
Stiet zelf dit rot, dat mij benauwt en haat,
Den voet, en viel; omdat het God verlaat.

Al zie ik zelfs een leger mij omringen,
Nog vrees ik niet; 'k verlaat mij op den Heer';
Al wil men mij door enen oorlog dwingen,
'k Leg mij gerust, hierop vertrouwend, neer.
Deez' ene zaak heb ik begeerd van God,
Daar zoek ik naar; dit zij mijn zalig lot:
Dat ik, zolang mij 't levenslicht bescheen,
In 's HEEREN huis mocht wonen hier beneên.

3. De zegen die hij ervaart

'En hij bracht alle have weder; en ook Lot, zijn broeder, en zijn have bracht hij weder, alsook de vrouwen en het volk.' Dat is een wonder, dat er niets en niemand verloren is gegaan! 'Ook Lot, zijn broeder.' Dat staat er zo veelzeggend. Dáár is het Abram vooral om te doen geweest, de redding van zijn broeder, die als een ongelukkige krijgsgevangene was weggevoerd. Die op transport was gesteld naar Mesopotamië. Mensen die de oorlog hebben meegemaakt, weten wat dat is als je op transport wordt gesteld. Als je krijgsgevangene wordt gemaakt. Als

je wordt afgezonderd. Vaak worden zulken gemarteld of tot slaaf gemaakt. Dat weten de krijgsgevangenen uit Israël op dit moment ook uit ondervinding. Maar Abram maakt een einde aan de krijgsgevangenschap. Het is geen zelfzucht van hem. Het is hem niet om iets te doen. Hij brengt de have en alles terug. Hij hoeft er niets van te hebben. Hij weet heel goed aan Wie hij de overwinning te danken heeft. Hij weet heel goed hoe hij de strijd begonnen is. Dit was niet een strijd uit begerigheid, maar het was een heilige strijd.

En Lot? Hij komt terug. Wat een wonder! Hij heeft zijn vrouw nog, zijn kinderen nog, hij heeft al zijn spulletjes nog. En ... hij gaat wéér in Sodom wonen. Nu heeft de Heere hem zo'n gevoelige les gegeven. Bijna was hij alles kwijt. We zouden zeggen: Nu gaan zijn ogen toch wel open? Maar nee, hij gaat op dezelfde manier verder. Als Lot gered zou moeten worden, omdat hij moest kiezen – dat horen we vandaag de dag zoveel. God is afhankelijk van jou. Jij moet kiezen Wat een vreselijke godsdienst - dan was Lot verloren gegaan.

Lot heeft een verkeerde keus gemaakt, maar de Heere laat het er niet bij zitten. Straks zullen Sodom en Gomorra worden omgekeerd. Ze zijn gewaarschuwd. Ze kunnen niets zeggen. Ook nu zijn ze gered. Lot wordt gered en zij mogen erin delen. Maar de Heere zal Lot niet verloren laten gaan. Waarom niet? Daar hebben wij geen antwoord op. Dat is Gods welbehagen. Lot was ook door en door slecht. Lot maakte ook voortdurend verkeerde keuzes. Hij had een rechtvaardig hart, maar dat heeft hij niet verdiend. In Lot zien we:

Hij handelt nooit met ons naar onze zonden;
Hoe zwaar, hoelang wij ook Zijn wetten schonden,
Hij straft ons, maar naar onze zonden niet.

Voor Lot een les. Straks zal er nog een veel diepere les komen. Aan het einde van zijn leven zit hij met zijn dochters in een grot bij de Dode Zee. Dan is hij wel alles kwijt als de Heere vuur en zwavel van de hemel heeft doen regenen. Gods kinderen zondigen niet goedkoop. Maar hun ziel gaat niet verloren, want die is gekocht door het bloed van de Middelaar. De Sodomieten mochten blij zijn dat Lot in hun midden woonde. Zij mochten nog delen in de zegeningen van Gods volk. Lang is Sodom gespaard gebleven om Lot. Gods kinderen worden wel genoemd 'de kurken waar de wereld op drijft'. Dat is vandaag de dag nog zo. Als de wereld dat zou beseffen, ze zouden Gods kinderen niet zo haten. De Heere heeft Egypte welgedaan om het huis van Jozef. Nog is het zo dat deze hele wereld bestaat omdat de Heere bezig is Zijn volk te vergaderen.

De zegen die hier ervaren wordt is over het geheel genomen slechts een kleine zegen, maar het is een symbolische zegen. Daarmee willen we eindigen. Niet met de strijd. Die mag ook gepredikt worden. Dit is ook bevinding. Sommige mensen zouden liever zien dat zo'n geschiedenis maar niet bepreekt zou worden. Ze zeggen dan: 'Het moet over de bevinding gaan.' Toch staat hier pure, Bijbelse bevinding beschreven.

Maar, we willen niet eindigen met de aardse strijd. Ik zou willen zeggen: Méér dan Abram is hier. Hier begint iets te gloren van de Messias. Hier begint iets te gloren van de heilige strijd. Abram kan het niet oplossen. Een Ander zal moeten komen. Daar is het leven van Abram mee vervuld. Abram vindt geen rust in zijn overwinning. Abrams leven was uitkijken naar de Messias. Je zou wensen dat dát leefde bij het Joodse volk. Dat daar deze verdrukking voor gebruikt wordt, dat zij zonder deze Messias uit Abram voortgekomen niet verder zouden kunnen. Je zou wensen dat dat ook in ónze gemeente leefde. Want buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf.

Abram is uitgegaan om zijn bloedverwant te redden. Daar heeft hij zijn leven voor in de waagschaal gesteld. Christus is uitgegaan voor vijanden. Hij heeft Zich overgegeven toen wij nog vijanden waren. Abram had goede bondgenoten. Abram hoefde het niet alleen te doen. Maar de Heere Jezus had niemand. Hij zegt het: 'Ik heb de pers alleen getreden en er was

niemand van de volken met Mij.' Hij heeft alleen de driehoofdige vijand moeten verslaan. Abram had tactiek. Abram had verstand van oorlog. Maar méér dan Abram is hier. Want de Heere Jezus had het aanvalsplan al klaarliggen eer dat de oorlog uitgebroken was. Hij is de duivel een eeuwigheid vóór geweest. In de Vrederaad heeft Hij Zich Borg gesteld bij de Vader. Zijn kriegslist is door de vorst der duisternis nooit te overwinnen en te doorzien. Abram versloeg vier machtige koningen, maar Jezus versloeg een driehoofdige doodsvijand. Abram dwong een tijdelijke verlossing af. Maar straks worden Sodom en Gomorra alsnog verwoest. De Heere Jezus heeft een eeuwige verlossing aangebracht. Abram moest strijden, hij moest zijn verantwoordelijkheid nemen, maar hij vond in zijn strijd geen rust. Hij had een Ander nodig.

Dat is het leven van Abram. In Johannes 8 zegt de Heere Jezus: 'Abraham, uw vader, heeft met verheuging verlangd, opdat hij Mijn dag zien zou; en hij heeft hem gezien en is verblijd geweest.' Kent u dat leven van Abram? Dat geloofsleven van Abram gun ik het hele Joodse volk en ook de hele gemeente. Amen.